

HENRYK MAŃCZAK

1921–1982

Prof. dr hab. inż. Henryk Mańczak urodził się 19 stycznia 1921 r. w Szamotułach. W 1939 r. został wywieziony na przymusowe roboty do Niemiec, a później do Nowogrodu Wołyńskiego na Ukrainie. Po wyzwoleniu w 1945 r. przyjechał do Wrocławia, gdzie podjął pracę w Okręgowej Dyrekcji Dróg Wodnych i jednocześnie rozpoczął studia na Wydziale Budownictwa Politechniki Wrocławskiej, które ukończył 1951 r. uzyskując stopień magistra inżyniera budownictwa wodnego. W tym samym roku rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną na Wydziale Inżynierii Sanitarnej w Katedrze Technologii Wody i Ścieków kierowanej przez prof. dr. inż. Aleksandra Szniolisa. Doktoryzował się w 1961 r. na wydziale Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu, natomiast stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1966 r. na Wydziale Inżynierii Sanitarnej i Wodnej Politechniki Warszawskiej. W 1974 r. decyzją Rady Państwa otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego.

W latach 1961–1972 prof. H. Mańczak pracował w resortowym Instytucie Gospodarki Wodnej, początkowo na stanowisku kierownika Zakładu Ochrony Wód, a następnie zastępcy dyrektora ds. naukowo-badawczych. Po powołaniu w 1974 r. Instytutu Kształtowania Środowiska objął stanowisko dyrektora Oddziału Wrocławskiego. Przez wiele lat był przewodniczącym Komitetu Gospodarki Wodnej PAN, członkiem Komitetu Naukowego PAN „Człowiek i Środowisko”, członkiem Komisji Nauk o Ziemi PAN Oddział we Wrocławiu, członkiem Sekcji Inżynierii Sanitarnej KILiW PAN, honorowym członkiem Węgierskiego Towarzystwa Hydrologicznego. Był również ekspertem Światowej Organizacji Zdrowia oraz członkiem grupy roboczej RWPG.

Działalność naukowa prof. H. Mańczaka koncentrowała się na zagadnieniach ochrony wód przed zanieczyszczeniem i technologii oczyszczania ścieków. Wyniki swoich prac opublikował w kilku monografiach oraz 160 pracach naukowych. Brał także udział (wspólnie z prof. A.L. Kowalem i prof. E.S. Kempą) w tłumaczeniu na język polski wielu wydań tzw. Poradnika Imhoffa. Wyszkolił liczne grono specjalistów z zakresu ochrony wód oraz wypromował 8 doktorów nauk technicznych.

Prof. H. Mańczak był zasłużonym działaczem Oddziału Dolnośląskiego Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych, a także współtworzył pierwszy skład Rady Programowej czasopisma naukowego OCHRONA ŚRODOWISKA. Jego artykuł, dotyczący ochrony wód i kompleksowego wykorzystania zasobów wodnych Wisły, otwierał w 1979 r. pierwszy historyczny numer tego czasopisma.

W uznaniu zasług i osiągnięć w zakresie nauki, dydaktyki oraz działalności społecznej prof. H. Mańczak został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotym Krzyżem Zasługi, a także otrzymał wiele innych odznaczeń i wyróżnień.

Prof. dr hab. inż. H. Mańczak zmarł nagle 22 lutego 1982 r. i 26 lutego 1982 r. został pochowany na cmentarzu parafialnym św. Wawrzyńca przy ul. Odon Bujwida we Wrocławiu.